

Dierbare Vader Abt, dierbare Broeders, beste Christengelovigen,

In het jaar 1953, op het feest van de Apostel Mattheus, mocht een jonge man uit Argentinië op een heel bijzondere manier de barmhartige liefde van God ervaren in zijn leven. Deze man was José Maria Bergoglio, die later onze paus Franciscus zou worden. Ter herinnering aan deze genade koos hij als bisschop de wapenspreuk: *“Miserando atque eligendo”*, genomen uit een homilie van Beda de Eerbiedwaardige voor het feest van Sint-Mattheus. Het kan vertaald worden als: *“Met barmhartigheid en met uitverkiezing”*. Beda schrijft in zijn homilie: *“Jezus ziet de tollenaar, en omdat Jezus ziet met barmhartigheid en met uitverkiezing, zegt Hij tot hem: ‘Volg mij’”*.

Ja, wanneer Jezus Zijn blik op ons laat vallen (en wanneer wij ons niet onttrekken aan deze blik, maar toelaten in ons leven), dan zal dat steeds ingrijpende gevolgen met zich meebrengen. Want Jezus ziet met barmhartigheid. Met de barmhartigheid van God zelf. Dat klinkt mooi, en dat is het ook, maar het is eerst en vooral een heel pijnlijke gebeurtenis. Wij laten de blik van de almachtige God, geheel zuiver en onbevlekt, toe in de duisternis van ons zondige leven. Hoe meer wij de oneindige liefde van Zijn barmhartig Hart ervaren in ons leven, hoe meer wij ook de lelijkheid van onze zonden begrijpen. *“Abyssus abyssum invocat” (ps 41,8) : Afgrond roept afgrond: de afgrond van onze zonde, roept de afgrond van Gods barmhartigheid.*

Jezus ziet op Mattheus “met barmhartigheid en uitverkiezing”. En Mattheus vroeg zich wellicht af: “om welke van mijn zonden heeft Jezus mij uitverkozen?” Dit moment waarop Hij de liefde van God ervaart in zijn leven, doorheen de blik van Jezus, betekent voor Mattheus het begin van een heel nieuw leven. Het is een moment van bekering en berouw, van vreugde ook en van hoop. Hij besluit zijn zondige leven achter te laten en in te gaan op de roepstem van Jezus: “Kom en volg mij”. Waar deze tocht hem zal leiden weet hij niet, maar hij heeft vertrouwen op God, Hij weet dat Jezus Christus hem het ware leven, het eeuwige leven kan schenken.

Het verhaal van Mattheus is uiteindelijk het verhaal van ons allemaal. Jezus is *“niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.”* En die zondaars: dat zijn wij allemaal. Niemand van ons kan zich “rechtvaardig” noemen. Want alleen God is de Rechtvaardige. Allen hebben wij gezondigd. De zondaars uit het evangelie van vandaag, dat zijn niet alleen onze buurman of buurvrouw, dat zijn wij eerst en vooral zelf. De erkenning van het feit dat wij hebben gezondigd en de wil om ons te bekeren zijn noodzakelijk om Gods barmhartigheid te kunnen verwelkomen in ons leven, zijn noodzakelijk om het echte geluk te vinden in ons leven.

Maar helaas, dierbare christengelovigen, moeten wij vandaag vaststellen dat onze samenleving een geheel andere weg inslaat. Niet de weg van nederige rouwmoedigheid, maar wel van trotse hoogmoed.

Is het niet verbijsterend dat deze junimaand, die toegewijd is aan het nederige en zachtmoedige Hart van Jezus, werd uitgeroepen tot de “Pridemonth”, dwz. de maand van de hoogmoed, de eerste van alle hoofdzonden, de zonde van Satan en de gevallen engelen? Is het niet hemeltergend dat de onuitputtelijke schatten van Gods barmhartige Liefde voor ons, worden geruild voor de verheerlijking van een nefaste ideologie? Hoe is het mogelijk dat de regenboog, het teken in de Bijbel van het

verbond tussen God en mens, het symbool is geworden van de trotse verwerping van Gods geboden? Enkel de duivel en zijn volgelingen zijn tot zo'n parodie in staat.

En hoe staan wij hier tegenover als christenen? Velen zijn bang om zich hier openlijk tegen te verzetten, anderen maakt het niet uit: "Leven en laten leven", zegt men dan. Maar niets is zo tegenstrijdig met de christelijke barmhartigheid en dus met de liefde voor de zondaars, dan onverschillig toe kijken hoe onze naaste in de put van de zonde terecht gekomen is, zonder hem of haar te helpen hier uit te komen.

"De zonde haten, de zondaar beminnen": dat is de pastorale regel die Christus en Zijn Kerk ons voorhouden. Jezus gaat naar Mattheus en de zondaars toe, zonder hen te veroordelen. Maar altijd met één doel: Hij biedt hen de kans aan om van hun zonde afstand te nemen, zich te bekeren en Hem te volgen. Niets is zo "inclusief", om een modewoord te gebruiken, dan de oproep tot bekering. Ze geldt voor iedereen. De "radicale inclusiviteit" van de katholieke Kerk begint in de biechtstoel. Iedereen is er welkom.

Als er één iets is wat Christus ons heeft geleerd, dan is het wel dat er voor iedereen een uitweg is, dat niemand voorbestemd is om slaaf te zijn van de zonde, dat niemand van ons samenvalt met zijn zonden of zondige neigingen, of met zijn geaardheid wat dat betreft. Soms hoort men mensen zeggen: "Ik ben zo. God houdt van mij zoals ik ben. Ik hoef mij niet te schamen voor wie ik ben." Maar niemand *is* leugenaar, niemand *is* bedrieger, niemand *is* en ga zo maar door.

Wij *zijn* wel allemaal *geliefde kinderen van God*, en... *zondaars*, zoals Mattheus, geroepen tot bekering en geloof, geroepen tot het Eeuwig Leven. "*Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u verkwikken*", zegt Hij tegen ons, "*Neemt mijn juk op, en leert van Mij, omdat ik zachtmoedig ben en nederig van harte; dan vindt gij rust voor uw zielen.*" (Mt 11, 28) Er is een uitweg uit onze zonde, en die uitweg is Jezus Christus. Hem volgen is niet altijd een gemakkelijke weg, maar is wel de enige weg.

Dierbare Christengelovigen, indien wij de zonde toelaten in ons leven, in onze samenleving, dan is Jezus voor niets gestorven. Laten wij dus aan deze bekering niet toegeven en radicaal kiezen voor God en ook, zoals Christus, ons leven geven uit liefde voor de zondaars, opdat wij ooit samen met hen kunnen aanzitten aan het hemelse gastmaal, waar de Heer voor eeuwig met ons zal zijn en wij met hem. Amen.